

CDV:N HISTORIIKKI

Historiikki kehittyy jatkuvasti yhteistyössä pelaajien kesken. Pelin nykyinen vuosi on **1778**. CDV:n historia eroaa oikean maailmamme historiasta, mutta ammentaa toisaalta runsaasti todellisista tapahtumista. Hahmot eivät kuitenkaan ole oikeasti eläneitä henkilöitä. Tulevaisuus on vielä hämärän peitossa ja täysin pelaajien määriteltävissä.

Tässä dokumentissa esitellään ensin suuremman skaalan maailmanhistoria, käsittäen Euroopan maiden ja siirtomaiden tapahtumia vuosina 1644-1769. Jälkimmäinen puolisko, vuodet 1770-1777, käsittelevät sekä Versaillesin palatsin, Ranskan että maailmanhistorian tapahtumia. Nämä jälkimmäisen puoliskon vuodet (1770-1777) perustuvat peleissä tapahtuneisiin juoniin.

CDV:N HISTORIIKKI	1
1644-1769	2
1770-1774	4
1775	5
1776	5
1777	6
1778	7

1644–1769

1644

Espanjan kansa ei ole tyytyväinen epävakaiseen ja hulluksi tituleerattuun de Réndon-suvun kuninkaaseen. Kuningassukua syytetään ahneudesta ja tehottomuudesta, ja kansa nousee kapinaan ja syrjäyttää kuninkaan. Espanjassa syttyy sisällissota, jolloin Ranskan nuori prinssi kutsutaan paikalle hillitsemään tilannetta. Prinssi, de Benoit omaa sukuaan, kruunataan kansan toiveesta kuninkaaksi. Hän nai merkittävän espanjalaisen aatelissuvun kauniin tyttären, Espanjan Ruusuksi kutsutun Maria-Carmenin, joka kuolee myöhemmin umpisuolen tulehdukseen synnytettyään jälkeläisen. Hullu kuningas pakenee puolestaan Portugaliin, jossa hänen poikansa nai portugalilaisen prinsessan. Hullu kuningas kuolee pian, mutta de Réndonit eivät unohda.

1737

18-vuotias Ranskan kruununprinssi Philip menehtyy. Nuorempi veli Théodore, 17, nousee kruununprinssiksi.

1740

Itävallassa syttyy perimyssota. Kiista Itävallan seuraavasta hallitsijasta jakaa sukua, kun kaikki yrittävät saada oman suosikkinsa hallitsijaksi.

1747

Itävaltalaisen kuningassuvun kaukainen jäsen Regine naitetaan Ranskan kruununprinssille, Théodorelle.

1748

Itävallan perimyssota päättyy. Keisarinnaksi kruunataan keisarinna Sophie.

1756

Ranskan kuningas Philippe XVI kuolee. Théodore XV ja hänen puolisonsa Regine kruunataan kuninkaaksi ja kuningattareksi. Samana vuonna syttyy Itävallan perimyssodan jälkimainingeissa seitsenvuotinen sota, joka jakaa Eurooppaa. Sota syttyy Itävallan ja Preussin välille, mutta mukaan liittyvät pian muutkin maat. Itävallan tueksi rientävät Ranska ja Espanja, Preussin tueksi Englanti.

Euroopan kaoottinen ja räjähdysherkkä tilanne johtaa siirtomaasotien syttymiseen Amerikassa, kun Ranska ja Englanti käyvät taistoon maa-alueista Pohjois-Amerikassa ja Kanadassa.

1763

Seitsenvuotinen sota päättyy rauhaan. Ranska luopuu omistamistaan maa-alueista Pohjois-Amerikassa, mutta saa pitää Saint-Pierren ja Miquelon saaret itsellään. He säilyttivät myös kalastusoikeutensa Newfoundlandin rannikolla. Ranska vetäytyy virallisesti sodista, mutta jää silti paikalle tarkkailemaan ja huolehtimaan ”omista intresseistään”, ja kiistää osallistuvansa sotaan millään tavalla. Todellisuudessa

Ranska tukee alkuperäisasukkaita ja yrittää näin boikotoida brittien ylivaltaa kulisista. Saarilla asuu n. 2000 ranskalaista sotilasta.

1763-1769

Euroopassa vallitsee rauha, vaikka siirtomaasodat jatkuvatkin lukuisista rauhanneuvotteluista huolimatta.

Uuden Euroopan maissa muoti-ilmiön lailla leviävän lainsäädännön mukaan perimysasetusten mukaan toiseen hoviin nainut menettää paikkansa kruunun perimysjärjestyksessä.

1770–1774

(Perustuu peleihin, jotka pelattu aikavälillä 3/2011- 5/2013)

Naisseikkailuillaan ja rempseällä elämänasenteella huomiota herättänyt kruununprinssi Timothy pelastettiin hukkumiselta hänen kompastuttuaan rantatörmällä, mutta samaan aikaan huhut kertoivat hänen kärsineen pahasta masennuskaudesta. Mies oli nähty puutarhassa alempisäätyisen nuoren naisen kanssa, ja hänen käytöksensä herätti muutenkin paheksuntaa.

Pian nämä huhut kuitenkin unohdettiin, sillä palatsin kappelista löytyi herra Emmanuel Russey kuolleen. Tämän lisäksi Versaillesin mailla Venäjän suuriruhtinas Kazimir Romanoviin kohdistui murhayritys, joka ei jäänyt viimeiseksi Versaillesin historiassa. Seuraavassa hetkessä itse Ranskan kuningas, Théodore XV, joutui murhayrityksen kohteeksi. Hovi ajautui paniikkiin, mutta murhan yrittäjästä hankkiuduttiin eroon kaikessa hiljaisuudessa massahysterian välttämiseksi. Kun palatsissa vielä sattui ryöstö muuan markiisittaren asunnossa, turvallisuustoimia parannettiin ja palatsin ennen avoimina olleet portit suljettiin kaikelta kansalta, ja sisään päästettiin vain palatsin asukkaat, työntekijät, aateliset ja kansalaiset, joilla oli jotain asiaa palatsiin. Usein porttien avaamiseksi vaadittiin kutsukirje, eikä tästä tavasta ole edelleenkaan luovuttu.

1775

(Perustuu peleihin, joka pelattu aikavälillä 6/2013-4/2017)

Mutta ei alamäkeä voinut ikuisuuksiksi jatkua. Palatsin väki ja kyläläiset pääsivät seuraavaksi riemuitsemaan Ranskan prinsessan Marién ja Englannin kruununprinssi Joachimin [häitä](#). Siirtomaissa rauhan solmineet Iso-Britannia ja Ranska yrittivät liiton kautta korostaa lämmintä ja luottamuksellista suhdettaan, ja häätäkään eivät jättäneet ketään kylmäksi. Foix'n kreivitär Jeanne-Marie de Noailles muistetaan hänen kovaäänisestä valituksestaan hänen kuultuaan, ettei hänen koiralleen ole vihkimisessä tilaa. Itävallan arkkiherttuatar Jacqueline puolestaan nähtiin pyörtymässä kruununprinssi Clauden syliin, mistä luonnollisesti vedettiin johtopäätökset hääkellojen tulevasta kilahtelusta. Häiden kohuvieraaksi muodostui myös Thomas de la Marche, jonka nähtiin poistuvan paikalta tajuttomuuden rajalla, naama verisenä.

Suuret juhlallisuudet eivät kuitenkaan riittäneet köyhälle kansalle kuin pieneksi hetkeksi. Nuoret, pääosin kouluja käyneet nuoret miehet lähtivät kasaamaan [Nouvelle Vague](#) -nimellä tunnettua salaseuraa, jonka tavoitteena oli ajaa säätyjen puolesta tasa-arvoisempaa yhteiskuntaa. Palatsin henkivartiokaartin ranskalaisrykmentissä toimiva kapteeni, Jacques Valenza, keräsi nopeasti lähimmistä ystävistään pienen porukan, joka yhä tänä päivänä jatkaa uusien jäsenten rekrytointia.

Häiden aikaansaamaa iloa ei kuitenkaan jatkunut kauaa, sillä pian palatsiin kiiri uutinen kruununprinssin ratsastusonnettomuudesta. Pian suru-uutinen prinssin kuolemasta laski harmaan verhon koko Ranskan ylle suruajan muodossa. Juhlinta, nauraminen, räikeät värit ja musiikki kiellettiin, joka kävi nopeasti inhottamaan etenkin palatsin nuorisoa. Berryn herttuatar Marie-Gabrielle du Plessis-Bellier järjesti uhkarohkeasti ystävättärensä ja surun murtaman Prinsessa Félicianan kanssa iltamat, joista uusi kruununprinssi Claude ei kuitenkaan pitänyt. Isoveljen kuolema vaikutti etenkin jokaiseen kuninkaalliseen lapseen, mutta eritoten myös nuorimpaan prinsessa Eléonoreen, jonka kihlajaiset Ruotsin kruununprinssi Kristoferin kanssa siirrettiin.

1776

(Perustuu peleihin, joka pelattu aikavälillä 5/2017-4/2018)

Versailles

Ratsastusonnettomuuden syytä yritettiin etsiä vimmatusti, sillä kokeneena ratsastajana tunnetun Timothyn kuolema oli järkyttänyt kaikkia. Huhumyllyyn sotkeutuivat niin villit juorut maantierosvoista, mutta myöhemmin myös Berryn herttuattaren nimi liitettiin tapahtumiin. Lopulta selitys tuntui löytyneen metsää ja kylää vaanivasta [pedosta](#), jonka nähtiin hyökkäävän myös Preussin prinsessa Sharlenen hevosen kimppuun. Kun Ranskan omat joukot eivät saaneet petoa kaadettua, suostui Ranskan naapurimaa ja ikuinen kilpakumppani Preussi tarjoamaan auttavan kätensä parhaimpien metsästäjiensä muodossa. Klaus von Huber, preussilainen sankari, onnistui tekemään ratkaisevan kaadon, vaikka huhujen mukaan myös Ranskan omalla pojalla, Dominic de Favrella, oli

jotain tekemistä kaadon kanssa. Huhut tosin olivat liioiteltuja, mutta ranskalaiset eivät halunneet uskoa, että olivat todella tarvineet preussilaisia hoitamaan heidän maataan riivanneen pedon pois päiviltä, ja kohottivat de Favren sankariksi.

Uutta jännitystä niin palatsiin ja etenkin kaikille kyläläisille tarjosi Versailles'ssa tapahtunut Benjamin Davidin murha, sekä kuninkaan murhayritys. Kyseisestä tapahtumaketjusta suosittelemme lukemaan [täältä](#). Nouvelle vaguen tiiviit rivit rakoilivat kanssaveljensä yllättävän kuoleman tähden, ja kansa muuttui levottomaksi. Ympäri maata kansalaiset nousivat kapinoihin, jotka kuitenkin tyrehtyivät nopeasti.

Maaailma

Samoihin aikoihin Espanjasta kuului uutisia sisällissodasta. Espanjan vanha, vuosikymmeniä sitten asemansa valtion päässä menettänyt de Rendonin suku oli päättänyt anastaa kruunun itselleen, luvaten kansalle johtavansa maata paremmin ja hoitavansa seitsenvuotisen sodan jälkeen rakoilevan talouden kuntoon. Portugalissa asuneet de Rendonit olivat odottaneet Portugalissa vuoroaan, naiden niin Portugaliin kuin pienempiin italialaisiin kuningassukuihin ja perheisiin. Vallanvaihto tapahtui epäilyttävän rauhallisesti, mutta kansa halusi antaa de Réndoneille mahdollisuuden korjata tilanteen de Benoitien jäljiltä. De Réndonien irtisanomat kuninkaankaartilaiset kuitenkin muodostivat salassa vastarintaliikkeen, joka jäi elämään pinnan alle näkymättömiin. Kuningas Felipe Julián III ja kuningatar vangittiin, kuten kruununprinssi Franciscokin, mutta prinsessa Paloma pääsi pakenemaan Versaillesiin pyytämään apua. Prinssi Federicolle välitettiin kiireesti viesti kotimaansa tilanteesta, ja tuon kerrottiin kääntäneen kurssinsa pikimmiten kohti Versaillesia. Siinä missä Portugali on luontaisesti noussut de Rendonin suvun tukijaksi, muodostui Ranskasta Espanjan tärkein liittolainen.

1777

(Perustuu peleihin, joka pelattu 5/2018-12/2019)

Versailles

Kuningashuone oli kuitenkin ehtinyt viimeinkin havahtua valtion tyhjentyneisiin rahakirstuihin. Siirtomaasodat meren toisella puolella veivät ison siivun kassasta, ja kun espanjalaiset kuningasperheen lapset riensivät Versailles'in hakemaan apua vallankumouksen kourissa taistelevalle valtiolleen, jätti edellinen valtiovarainministeri paikkansa tutisevin puntein. Paikkaa riensivät oitis hakemaan tunnetut liikemiehet, mukaanlukien sankariksi noussut Dominic de Favre, joka uskoi vakuuttavansa kuninkaan taidoillaan. Yllätyskäännös tapahtui, kun kreivi Midas de Montpellier kiilasi vakavammalta korkeimmalle pallille, vieden pestin ahkerasti asemansa eteen uurastaneen de Favren nenän edestä. Yksi syy de Montpellierin yllättävään voittoon oli tuon vaimon, Diane de Montpellierin hankkima, Midaksen kuninkaalle toimittama lista Nouvelle vaguen jäsenten nimistä. Järjestö piti kiireesti kriisikokouksen tiivistääkseen rivejään ja etsiäkseen syypään nimien vuotamiselle.

Samoihin aikoihin maailmalta kotiin palasi pieni tutkimusryhmä, johon kuuluivat niin de Iverny-Salignacin perheen jäseniä, mutta myös Henri de Foix-Lenoir. Mukanaan tämä eksoottinen tutkimusryhmä toi uuden muodin, ja yhä useammalla ohikulkijalla nähtiin polonaise ja levite -mekkoja, sekä niiden yhdistelmiä. Rohkeat värit, eteeriset tuoksut ja itämainen musiikki valtasi hovin oitis, ja jokaisen sinkkuneidin havittelema Henri sai malariasta huolimatta heti neitojen päät kääntymään.

Myös Prinssi Clauden kihlajaiset ovat herättäneet huomiota palatsissa. Useiden maiden prinsessat ovat käyneet tutustumassa kruununprinssiin, mutta toistaiseksi on edelleen arvoitus, kenen sormeen prinssi sormuksensa pujottaa. Ulkopoliittisesti tilanne on levoton ja päätös tulevan dauphinen valinnasta tuntuu olevan mahdoton.

Hovia puolestaan tuntuu viihdyttäneen Berryn herttua Louis-Antoine du Plessis-Bellieren vaimon Marie-Gabriellen ja hänen ikaikäisen ihastuksensa, bilehile Thomas de la Marchen kissa-hiiri -leikki, jonka pyörteisiin ovat ajautuneet niin Prinsessa Féliciana kuin de la Marchen sisko, Lesparren herttuatar, sekä monet muut aina näyttelijättäristä alkaen.

Maailma

Espanjassa hullusta kuninkaasta polveutunut Carlos de Réndon tavoittelee edelleen kruunua, ja toimii häpeilemättömästi koko de Réndonin suvun puhemiehenä ja johtohahmona. Espanjan toiseksi vanhin prinssi Federico saapui siskonsa rinnalle Versaillesiin, ja kaksikko riensi ensitöikseen anomaan kuninkaalta apua kotimaansa levottomuuksien hillitsemiseen.

Myös Itävallassa kuohuu. Maan pitkäaikainen Itävallan, Unkarin ja Böömin keisarinna ja Toscanan suurherttuatar Sophie menehtyi, ja valtaistuimelle nousi hänen alaikäinen poikansa Bastien III. Alaikäisyyden tähden Itävallan kuninkaallinen neuvosto, ja erityisesti sen johdossa oleva herttua von Brunswick nousi maan johtoon. Arkkiherttuatar Jacqueline oli eri mieltä neuvoston linjauksista ja pyrkii neuvoston johtoon, onnistumatta siinä. Raivostunut Jacqueline palasi Wienistä Versaillesiin kannattajiensa kanssa.

1778

(Perustuu peleihin, joka pelattu 12/2019-31.12.2021)

Tulossa! Katso tämänhetkisten tapahtumen aikajana [täältä](#).